

עלייה
דעשייה
ליצירה

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
שֶׁתְּבַנֶּה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְתֵן חֵלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתְךָ, לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רָצוֹנְךָ וּלְעַבְדְּךָ בְּלִבְבִּי שָׁלֵם:

דיני קדיש

א. יזהר לענותאמן כהוגן, כלומר שלא תהיהאמקטופה פישאית, כרתהגורן, ולאחטופה דיינוכאלוהאל"ףנקודהבחטףוכןלאמהר לענות קודם שיסיים המברך. וכן לא יענה אמן קצרה ולא ארוכה מדי. (שו"ע)
ב. מי שנזדמן לו לענות אמן בבת אחת על ב' דברים, יאמר אמן ואמן. (פר"ח סי' ס"א)
ג. יגלהפסיקבעיףאמןל"יהאשמידבאזכור היוזרהאמןשעונהאנייהעלמהשאמרהש"ן"יהאשמידבאזכוראחיהתחלת שבח בפני עצמו. (בא"ח)
ד. אמידעשרהבצמצום, וחלקמהסעמידסבתפלותי"ח,אםישששואנשיםשיכוליםלענותלקדיש, אפשרלומראתהקדיש.(שו"ע ואחרונים)
ה. יש לעשות חמשה כריעות בקדיש, ולפי הבן איש חי כורעים בכל מקום שהקהל עונים אמן.

סוד הקד"ש

קיצה"כ, עמ' קצא: הנה הקדיש נתקן בלשון תרגום, כיון שהוא עשוי להכנעת הס"א, כמ"ש בזוהר: דאיהו מתבר שלשלאין דפרזלא. וזה, כי כל תרגום הוא אחוריים של קדושה, וגם הוא קדושה, אלא שלהיותו בחינת אחוריים-משם יונקים החיצונים. והנה הקדישים עשויים להעלות העולמות למעלה ממדריגתם, ואנו יראים פן יתאחזו החיצונים בעליית העולמות, לכן אומרים אותם בלשון תרגום, כי המלאכים פנימים שהם מצד הקדושה אינם מבינים בלשון תרגום, כי מדברים בלשון הקודש. אך החיצונים הם מבינים, כי משם יניקתם. ובאמרנו השבח הגדול הזה בלשון תרגום - נכנעות הקליפות לפני הקדושה ואינם עולות למעלה.

והנה כל אחיזת הקליפות - בזו"ן שסודם ו"ה של השם הקדוש, כי באר"א שסודם י"ה שלו, אין להם אחיזה. והנה אותיות ו"ה עולות י"א, וה"ס י"א יריעות שבמשכן, וכן י"א סמני הקטורת, שכל אלו הבחינות הם להכניע הקלי. ולכן אותיות יתגדל ויתקדש הם י"א, כדי שישתלקו משם י"א ויצוצו שבהם, ויעלו למעלה במקום הקדושה.

הקודיש - כפי העליה הנעשית בו.

הקדיש הראשון קודם הודו, כוננו לתת לג"ר דעשיה שעלו אל היצירה - מן הרוח דיצירה, כי לא קיבלו עד עתה רק בחינת נפש. בקדיש יש ב' מ"ב וב' כ"ח, אחד באותיות ואחד בתיבות. הכ"ח דאותיות הוא כ"ח אותיות שיש מן "יהא שמיה רבא" עד "עלמאי"; המ"ב דאותיות הוא ז' וי"ן שיש בר"ת הז' תיבות מן "וישתבח" עד "ויתהלל" שעולים מ"ב.

אומר קדיש על ישראל:

קדיש
מ"ה וס"ג

לְתַגְדִּיל - הם אותיות תי"ג ד"ל. ותי"ג סודו ג' מילואי אהי"ה. ד"ל סודו שם בוכ"ו, והוא הפנים של אהי"ה.

ת"נ: אֵלֶּף הֵי יוֹד הֵי
אֵלֶּף הֵה יוֹד הֵה
אֵלֶּף הֵא יוֹד הֵא

ד"ל: סודו [ובגמ'] שם בוכ"ו, והוא הפנים של אהי"ה.

רוח
דצירה לג'ר
דעשייה

וַיִּתְקַדֵּשׁ - סודו ש"ד"י - ת"ק,
והוא [דהיינו ת"ק בגימ'] מילוי שד"י בלי הפנים ש"ן דלת יוד

שְׁמִיָּה רַבָּא. [יתגדל ויתקדש שמייה רבא] ר"ת: יוש"ר וה"ם: ידן לאומים
במישרים, כי הגבורות נקראות כך.

ס"ת: של"ו ג"פ **יֵאֱהֻלֹּהִים יֵאֱהֻלֹּהִים יֵאֱהֻלֹּהִים**.
גם רבא הוא סוד בא"ר, ה"ם אהיה אלהים יהוה אדני.
כי על ידי מילואים של י"ה דיודי"ן דאלפי"ן ודההי"ן שסימנם יה"א,
מכו"ר נעשה בא"ר.

אֲמֵן אֵידֵהנִיָּה.

בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְּרַעוּתָהּ, וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ וַיַּצְמִיחַ
כְּרַקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיזָּה: אֲמֵן אֵידֵהנִיָּה
בְּזִימְכוֹן וּבְזִימְכוֹן וּבְזִימְכוֹן דְּכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֶלְמָא
וּבְזִמְן קָרִיב, וְאִמְרוּ אֲמֵן: אֲמֵן אֵידֵהנִיָּה

קיצה"כ, עמ' קצב: והכ"ח ומ"ב דתיבות הוא דס"ג, חה כי כיון שכונתינו בקדיש הזה - להמשיך
רוח דצירה אל הג"ר דעשייה, לכן צריך שהג"ר דעשייה יקבלו כח ואור גדול מן הכ"ח ומ"ב
דבראיה (ס"ג) כדי שיוכלו להמשיך רוח אל שאר העשייה.

יְהֵא

בקדיש יש ב' מ"ב [דאותיות ודתיבות] וב' כ"ח
[דאותיות ותיבות]

שְׁמִיָּה

כ"ח דאותיות [דמ"ה]: יש כ"ח אותיות מן
י"הא שמייה רבא" עד עלמא:

רַבָּא

כ"ם [אומיות דמילוי דמילין דמ"ה]:

יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף

מְבָרַךְ

כ"ח דתיבות [דס"ג]: יש כ"ח תיבות מן י"הא
שמייה רבא" עד "דאמירן בעלמא".

ה"ם מוחין דעיבור

לְעֵלָם

כ"ם [אומיות דמילוי דמילין דס"ג]:

יוד ויו דלת, ה"י יוד, ואו אלף ואו, ה"י יוד

ה"ם מוחין דיניקה

לְעֵלְמִי

ה"ם מוחין דגדלות

עֲלֵמִיא

אוצר החכמה

אוצר החכמה

מ"ב דאותיות [דמ"ה]: ר"ת ו' ווי"ן עולה
מ"ב דאותיות. מ"ב אותיות דמ"ה - הוא הפשוט,
מלא, ומלא דמלא של מ"ה:

מלא

פשוט

יהוה יוד הא ואו הא

מלא דמלא

יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף

מ"ב תיבות [דס"ג]: רמז בשבע תיבות מן
וישתבח עד ויתהלל שהם שבע תיבות מו' אותיות
לאחד. מ"ב אותיות דס"ג - הוא הפשוט, מלא,
ומלא דמלא של ס"ג:

מלא

פשוט

יהוה יוד ה' ואו ה'

מלא דמלא

יוד ויו דלת, ה' יוד, ואו אלף ואו, ה' יוד

שְׁמֵהּ דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲמֵן אִידֵהֲנוּיָהּ

לְעֵלָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שְׁיִרְתָּא תְּשַׁבְּחֵתָא

וְנִזְמַתָּא דְּאִמְרֵן בְּעֵלְמָא עד כאן כ"ח תיבות מן "יהא שמיה רבא".

וְאִמְרוּ אֲמֵן: אִידֵהֲנוּיָהּ

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבָּנָן וְעַל תַּלְמֵי־יְהוֹזָן וְעַל כָּל
תַּלְמֵי־י תַּלְמֵי־יְהוֹזָן, דְּעֶסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדִישָׁתָא,

אספקלריה המאירה

25. ראה אגרות רמח"ל סי' פ"ג: "זה ענין, 'יתברך' שיש בקדיש שאסור להפסיק בין עלמא ליתברך, כי מברך לעלם ולעלמי עלמא הוא בכלים שעומד להתברך, ויתברך הוא בחוט המתברך מעצמו, זה בחוט זה בז"א."

רח
דיצירה לג"ר
דעשייה

אוצר החכמה

1234567 nthnN

1234567 ח"ה"א

היכל
ק"ק דעשייה